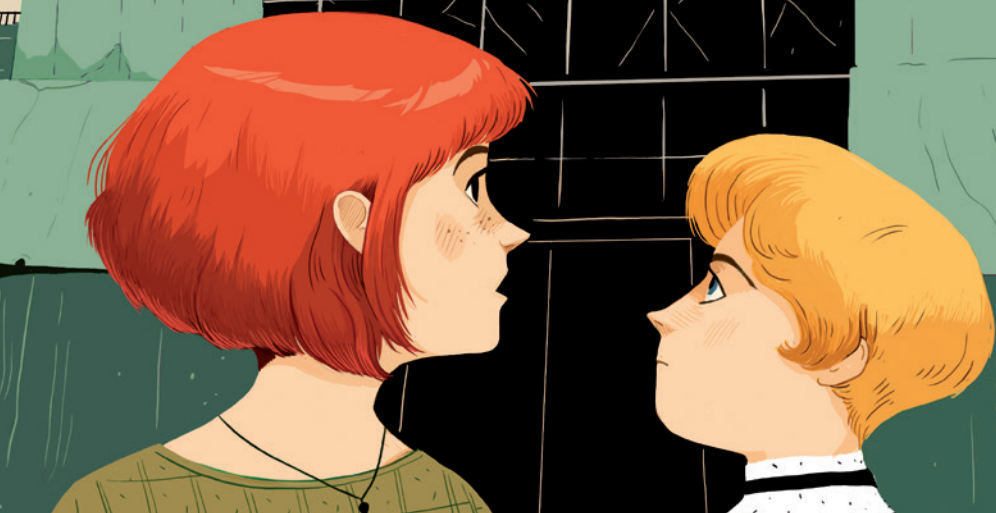

CENTRE COMERCIAL
L'OBLIT

Autòmats

–Argos, Argos... Si tot ho veus, com pots no trobar el teu peüc?

Galàxia, la germana pèl-roja i pigada, la germana que sap preparar pinyates i cosir milotxes, que amaga les galetes de canella baix del llit per menjar-se-les durant la nit fent soroll de ratolí, ha observat la recerca desesperada d'Argos per tota la casa.

El peüc. El peüc de la iaia Filomena.

–Ella em va dir que, si alguna vegada el perdia, no deixara mai de buscar-lo.

Els ulls d'Argos s'entelen per la tristor; la seua grisor es torna fosca i humida. Pensa en la iaia Filomena, que

sempre feia olor d'espongeta rosa. La troba tant a faltar des que va morir...

Amb la iaia van créixer els dos germans. Ella els rentava la cara de bon matí amb aigua calenteta a l'hivern, abans d'anar a l'escola. I els preparava berenars increïbles que mai han tornat a tastar: coca amb pinyons i groselles, arnadí d'ametles i carabassa, almoixàvena banyada en mel i, per a beure, un xocolata espés amb delicioses fulletes de menta... Ummmh!

Ara els cuida Noa, una jove experta en pedagogia, que parla cinc llengües i ha fet un màster en una ciutat d'Amèrica on tot el món porta una màscara de plàstic per a respirar. Açò de la màscara li ho fan contar moltes vegades perquè no acaben d'imaginar-s'ho. Fins que Noa diu "prou, ja està bé de romanços" i els posa a estudiar en habitacions separades.

-Tinc el cap com un bombo amb les vostres preguntes... Au, va! Mentre estúdieu, vaig a fer una mica de ioga per a relaxar-me.

I es tomba en la catifa del saló tota estirada, a fer figures estranyes amb les cames i els malucs mentre sona música oriental per tot arreu. Els xiquets no aconsegueixen concentrar-se. S'aboven amb els acords lents d'una guitarra exòtica.

–Però quin instrument és? –pregunta Argos

–Una cítara xinesa. T’ho he dit mil vegades! –precisa Galàxia.

Amb la nova cuidadora berenen coses rares que són molt saludables i la cara se l’han de rentar a soletes amb aigua gelada, perquè així es fan uns xiquets autònoms, segons diu Noa. Autònoms, quina paraula. Els fa pensar en el llibre d’autòmats que hi ha al bagul de l’andana i era d’un germà de la iaia.

Els autòmats eren els robots d’abans, de fa molt de temps, i no podien fer tantes coses com els robots d’ara, que fan massatges als peus i et preparen un arròs amb naps en un tres i no res. Però Argos i Galàxia troben que els autòmats antics eren més bonics i també més misteriosos. S’assemblaven sospitosament als humans. I això fa tremolar els dos germans quan passen les pàgines del llibre de l’andana, mirant fotografies de ninots que tocaven el piano o dansaven, amb ulls de cristall i mans de fusta pintada.

I els pares? Ah! Els pares mai estan a casa. A vegades passen setmanes sense vore’ls. I, quan estan, és com si no estigueren: sempre connectats a les múltiples pantalles que utilitzen per a treballar, parlant amb gent que es troba a l’altra punta del planeta i que, potser, mai

han vist ni han tocat. Argos i Galàxia s'imaginen aquestes persones desconegudes com els autòmats del llibre del tio: amb pestanyes i bigots, sí, però amb un interior mecànic, ple de rodets, cordes i molls que es posen en moviment quan menys ho esperes. Una vegada, Galàxia va somiar amb ells i es va despertar tota suada. Va cridar a son pare. Però sols la va sentir Argos, que es va acostar al seu llit amb una cosa brillant entre les mans.

Per què no estan mai els pares?

–Els pares han de treballar molt: són gent important! –diu sempre Noa, plena d'orgull. Ella treballa en la casa d'unes persones importants i això la fa sentir, també, una mica important.

Argos i Galàxia tenen una tortuga de terra amb la closca decorada de pedretes brillants multicolors. Li diuen Anemone. Va ser el regal de la mare per les notes del curs passat. Miren la tortuga que està trista des que la van carregar de pedretes brillants que no li agraden, i ells també es posen tristos.

A Noa li fa pànic el pobre animalet i una vesprada la van descobrir tractant-la a puntellons. Des d'aquell dia, amaguen la tortuga a l'habitació de jocs i allí l'alimenten amb les fulles de lletuga més fresques del frigorífic, ple de verdures estranyes que Noa s'encarrega de comprar

en els millors supermercats *on line*. Per això ja no troben mai melmelada de castanyes ni maduixes caramel·litzades... Quina llàstima més gran!

I ara, per a acabar de rematar-ho, Argos ha perdut un dels peücs que li havia fet la iaia pel seu aniversari. I ja els havia fet grans perquè li duraren uns quants anys al seu nét menut. La iaia era molt previsor. Havia escollit una llana especial, molt suau i tova, d'un tacte que feia les delícies d'Argos durant les nits més fredes. Però ara al calaix de l'armari només n'hi ha un. I ho ha reboticat tot per comprovar que, en efecte, l'altre peüc s'ha perdut...

Galàxia és molt llesta. Tan llesta que s'avorreix a classe i mira per la finestra els pardals que encara volen, mentre tots els xiquets tafanegen a les taules-pantalla durant les hores de mestre virtual. Vol ajudar el seu germà perquè no suporta vore'l trist, amb els ulls grisos sense llum. I ha tingut una idea que quasi no s'atreveix a formular. De sobte, l'amolla mentre es posa dreta, tota convençuda:

—Anem al centre comercial L'Oblit, on diuen que van a parar totes les coses que perden els xiquets. Allí el trobarem de segur. Vinga! Donem-nos pressa. Serà la nostra excursió secreta, d'acord?

El somriure de Galàxia sembla una tallada de meló d'Alger en ple estiu a la vora de la mar. Argos no s'ho pensa dues vegades: diu que sí amb el cap i els ulls recuperen una mica de color perla. En realitat, no és mal moment per fer una escapada. Noa està fent ioga al saló, amb la concentració habitual. I la sessió musical xinesa té una durada de quasi dues hores. Hi ha temps de sobra per anar i tornar, si s'afanyen. Agafen els abrics i les bufandes d'una revolada i, en un tancar d'ulls, ja estan al carrer.

–Com anem? Tu saps el camí, Galàxia?

Hi ha un forat a terra que, contínuament, engoleix gent cap a dins i en llança d'altra cap a fora. Cap allí s'enfilen els dos germans agafats de la mà. Argos i Galàxia mai han viatjat en metro. Sempre van a escola amb l'autobús oficial del col·legi, que té jocs interactius a les finestres-pantalla i fil musical amb Beethoven, Mozart i Bach.

Pregunten a un vellet amb la corbata mal nugada com arribar al centre comercial L'Oblit.

–Molt fàcil. És la parada final del trajecte de la línia verda.

I Argos, durant uns instants, sent por. Però pensa en el que sempre deia la iaia: que la por és la pitjor consellera. Així que... endavant!

Espurnes

El centre comercial L'Oblit és un gran i vell magatzem als afores dels afores de la ciutat. Allà on no hi ha res: esquelets d'antigues construccions, femers abandonats i boles de plàstic que roden per terra quan fa vent. De lluny, L'Oblit s'assembla a una colmena gegant sense mel ni abelles. Té moltes finestretes mal il·luminades i una gran porta central per a accedir a l'interior. Dalt del tot, les lletres lluminoses que anuncien el nom del centre comercial fa anys que es van apagar i s'han anat trencant sense que ningú es preocupara per reparar-les.

Els dos germans observen l'edifici amb la boca oberta fins que algú passa prop d'ells, els colpeja el muscle i els fa tornar al món. Entren.

Dins és un formiguer d'infants, per moments insuportable, asfixiant. Argos i Galàxia s'hi endinsen amb dificultat, entropessant amb els peus i els braços dels altres visitants. Al principi quasi no poden moure's, i tampoc saben bé cap a on adreçar-se. Els xiquets que circulen pel seu costat tenen pressa, fan cara de preocupació i, ni per un sol segon, es fixen en els dos germans. Galàxia ha tractat de preguntar a molts d'ells on està la botiga de peücs perduts, però sempre la deixen amb la paraula en la boca i continuen caminant sense detindre's.

A mesura que avancen, Argos i Galàxia es troben més perduts. El centre comercial té un interior laberíntic. No hi ha indicacions per orientar-se i tots els corredors semblen idèntics. I les botigues? Encara que moltes són diminutes, estan plenes de gom a gom: estranys artefactes, objectes vells i deixalles de tot tipus arriben fins al sostre i es mantenen miraculosament en equilibri.

Els germans ho miren tot i no entenen res. Com pot existir gent que s'interesse per aquests productes? El lloc no s'assembla a cap altre dels que ells coneixen. A més a més, en allunyar-se de l'entrada, els corredors han anat fent-se més estrets, més foscos, i cada vegada es veuen menys xiquets. Pugen i baixen escales sense saber exactament cap a on dirigir-se.

–Hem de preguntar ja, Galàxia, o no ho trobarem mai.

Per fi, una xiqueta de cara bruna, que arrossega una pesada maleta vella, els diu “a mà dreta, segon corredor”, sense deixar ni un instant d’arrossegar la maleta amb les seues mans menudes, enrogides per l’esforç.

Argos i Galàxia no tarden a arribar a “El racó dels peücs perduts”, segons diu el rètol clavat amb agulles de fer calça dalt de la porta.

–El peüc de la iaia ha d’estar ací, Argos. Ja ho voràs, no patisques.

Galàxia anima el seu germà, encara que ella mateixa no està del tot convençuda. S’imaginava el centre comercial L’Oblit d’una altra manera. Tal vegada més ben organitzat, amb la possibilitat de fer recerques de veu en pantalles disposades per tot arreu o amb amables robots que busquen l’objecte perdut mentre el client espera degustant uns aperitius... Això pensa Galàxia quan Argos i ella travessen la porta i se sent un “bona vesprada” a dues veus, quina de les dues més sorprenent.

La botiga està regentada per *don* Peüc (veu de xiu-let rovellat) i *don* Braser (veu d’ogre tremolós). Són dos parents que van vindre d’Aragó fa molts anys. Per això encara solten alguna “espardenyada” de tant en tant quan parlen, i resulten ben divertits.

EL RACÓ dels
PEÜCS PERDUTS

Pau

–Què volen els *niños*?

–Som xiquets, i volem saber si tens un peüc que he perdut. Un peüc verd amb vetetes taronja i la puntera a motes negres.

–Umh... Amb tan poca informació, no sabia dir-te. És suau? És *blando*?

–Sí, és molt suau i molt tou. Me'l va fer la meua iaia Filomena i me l'estime moltíssim.

–Te l'estimes, dius? Vaja, vaja. Ja és *raro* això, tu. Perquè hui ningú es preocupa pels peücs, i més encara si...

Don Peüc no pot acabar la frase. Un xiquet de cabells estorinats i orelles negres ha entrat com un huracà a la botiga. Vol desesperadament uns peücs de cotó. Els peücs de llana li piquen i, si es rasca, li entren cosconelles i, si comença a riure a mitjanit, desperta els seus sis germans grans, que dormen amb ell. I tenen molt males puces. Tot açò ho explica sense fer cap pausa ni respirar. També sense deixar d'estirar-se cap amunt els cabells, amb un moviment nerviós de les mans. No s'acaba de saber què és pitjor: si la picor dels peus o el caràcter poc comprensiu dels sis germans grans.

Els llavis de Galàxia formulen, quasi sense pensar, una pregunta:

–Però... no tens una habitació per a tu a soles?

El xiquet ignora la qüestió i comença a remoure, amb impaciència, els peücs d'un cabàs de vímet que li acosta *don* Peüc.

A l'altra banda de la botiga, *don* Braser calfa el seu cos d'ancià cremant els papers de regal que es llancen al fem perquè ningú els vol. El seu braser sempre està ardent i lluminós. La llum que ix pels foradets de l'antiga estufa té el color dels papers de regal: fúcsia, pistatxo, blau elèctric, daurat, roig sang o groc llima. A Galàxia l'atrauen les llumetes i les mira de reüll. Fins que *don* Braser fa servir la seua veu d'ogre tremolós:

–Vine, vine ací i et *calentarás*, perla.

–Calfaràs.

–Això, això. Tu parles millor que jo.

Galàxia s'acosta al braser i es queda absorbida per l'espectacle dels colors espurnejant entre els forats d'aquell artefacte, tan diferent de la calefacció intel·ligent de sa casa. De sobte, la xiqueta creu reconèixer el color del paper de l'últim regal que li ha fet sa mare: unes sabates que et fan ballar claqué com una experta. I Galàxia exclama:

–Ei, espera un moment... Crec que aquest paper és meu!

-Teu, eh? Vaja, vaja. Doncs el vas tirar a la *basura* sense pensar-t'ho massa, reina mora.

-Què? Al fem? Jo?

A la botiga se sent un crit d'alegria. Argos trau el cap d'un bagul ple de peücs de colors, on feia temps que furgava com un talp.

-Galàxia, el tinc! Tinc el peüc de la iaia! Visca!

Els germans celebren la troballa i *don* Peüc, desvanit per l'eficàcia de la seua botiga, se n'alegra de tot cor. Somriu i mostra les dents amb innumerables fils de llana enganxats. Això és perquè sempre dina caldo de peücs bruts, perquè la brutícia dels peus dels xiquets té molt d'aliment, segons diu ell.

Els germans, agraïts i feliços, s'acomiaden dels dos vells. *Don* Braser, després de mirar-los de dalt a baix tres o quatre vegades, els aconsella aprofitar la visita al centre comercial. Ara que han trobat el que anaven buscant, tenen l'oportunitat de passejar la mirada per botigues que els sorprendran.

Argos i Galàxia, amb el peüc a la butxaca, decideixen seguir el consell de *don* Braser. Abans d'abandonar la tenda, desitgen molta sort al xiquet dels cabells estorinats. Capficat en la cistella, ni tan sols els veu eixir agafats de la mà.